

„Jeden z neoriginálnějších
a nejděsivějších vypravěčů
naší doby.“

PETER JAMES, SPISOVATEL

BILÉ

Graham Masterton

KOSTI

HOST

BÍLÉ KOSTI

Graham Masterton

BÍLÉ

Graham Masterton

KOSTI

Brno 2014

Ar scáth a chéile a mhaireas na daoine.

Lidé žijí ve stínu druhých.

Irské přísloví

White Bones

Graham Masterton

Copyright © 2013 by Graham Masterton

Translation © Radka Knotková, 2014

Cover design © Jessie Price / Head of Zeus

Cover picture © Shutterstock

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-386-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-387-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-388-4 (Formát MobiPocket)

1

John doposud nikdy neviděl, že by kolem statku poletovalo tolik šedých vran jako toho vlhkého listopadového rána. Jeho otec vždycky říkával, že když se slétne víc než sedm vran šedých, znamená to, že si přišly vychutnat lidskou tragédií.

I počasí předpovídalo neštěstí. Závoje deště se na pohoří Nagle začaly snášet už dávno před rozbřeskem a zemina na severozápadním poli ztěžkla natolik, že Johnovi trvalo skoro tři hodiny, než ji zoral. Zrovna s traktorem objížděl horní cíp pozemku, nedaleko mlází nazývaného Iollanův lesík, když si zničehonic všiml, jak na něj od brány horečně mává Gabriel.

John mu na oplátku také zamával. Ježíši, co ten idiot zase chce? Kdykoliv někoho napadlo zadat Gabrielovi nějaký úkol, raději si to nakonec vyřídil sám, protože ten chlap se pokaždé vypytał, čím začít, jestli má použít šrouby nebo hřebíky a z jakého druhu dřeva to má vyrobit. John dál nerušeně oral a z kol traktoru nepřestávaly pršet velké kusy lepkavého bahna. Přesto se Gabriel upachtěně rozběhl po poli, ustavičně u toho máchal rukama a odháněl od sebe podrážděné vrány. Bylo zřejmé, že cosi křičí, John ho však neslyšel.

Když zadýchaný Gabriel doběhl do cíle, na sobě ošuntělý hnědý oblek a holínky, John vypnul motor traktoru a sundal si chrániče uší.

„Co se zas děje, Gabe? Zapomněls snad, kterým koncem lopaty máš házet?“

„Jsou tam kosti, Johne! Kosti! Kurva, tolik kostí, že ani nejdou spočítat!“

John si hřbetem ruky otřel z obličeje děšť. „Kosti? Kde? Jaký kosti?“

„Pod podlahou, Johne! Lidský kosti! Pojď se podívat! Vypadá to tam jak na hřbitově, sakra!“

John slezl z traktoru a zabořil se až po kotníky do bahna. Takhle zblízka bylo z Gabriela cítit zvětralé pivo, i bez toho však John věděl, že si při práci hojně dopřává a dává si velký pozor, aby všechny prázdné plechovky od černého piva Murphy's schoval pod hromadu pytloviny v zadní části stodoly.

„Kopali jsme základy kousek od domu a najednou mi ten kluk říká, že v zemi něco je, no tak začne hrabat rukama a co nevytáhne? Lidskou lebku s důlkama plnýma hlíny. Kopali jsme ještě chvilku a našli jsme čtyři další lebky a kosti, jakejchs v životě neviděl: holenní kosti a pažní kosti a kosti vod prstů, i žebra tam byly.“

John rychle vyrazil k bráně. Byl vysoký a snědý, měl husté černé vlasy a pohledný zevnějšek Španěla. Do Irska se vrátil teprve před rokem a pořád si jen s obtížemi zvykal na myšlenku, že je od nynějška zodpovědný za správu statku. Jednoho slunečného květnového rána se chystal zavřít dveře svého bytu na Jones Street v San Franciscu, když mu znenadání zazvonil telefon. Volala matka, že jeho otec prodělal těžkou mrtvici. O dva dny později byl Johnův táta po smrti.

John se nezamýšlel do Irska vracet, natož se ujmout statku, jeho matka nicméně automaticky předpokládala, že to coby nejstarší potomek udělá, a všichni jeho strýčkové, tetičky, bratřenci i sestřenice ho uvítali, jako by z něj najednou byla hlava rodiny Meagherových. Odletěl zpět do San Franciscu prodat svůj internetový obchod s alternativní medicínou a rozloučit se s přáteli. A teď byl tady: procházel branou statku

Meagherových zalévaného neutuchajícím mrholením a kousek za ním uháněl Gabriel, jehož dech páchl po pivu.

„Podle mě to byla masová vražda,“ funěl Gabriel.

„No, to se uvidí.“

Statkářský dům byl široká, nazeleno natřená budova s šedou břidlicovou střechou. Po jeho jihovýchodní straně rostlo šest nebo sedm opadaných jilmů, které připomínaly skupinku stydlivých nahých plavců. Příkře svažité příjezdová cesta vedla k silnici směřující na sever do Ballyhooly a na jih do města Cork, které leželo přibližně sedmnáct kilometrů od rozcestí. John přešel přes zablácený dvorek z asfaltbetonu a zamířil k severní straně domu, kde Gabriel a chlapec jménem Finbar strhli shnilý sklad krmiva a až doteď kopali základy pro novou, modernizovanou kotelnu.

Zatím stačili vyklidit prostor o rozměrech tři a půl na šest metrů. Černá hlína byla rozkopaná a linul se z ní charakteristicky nakyslý pach rašeliny. Finbar zkroušeně postával na opačném konci výkopu a v ruce svíral lopatu. Byl to vyhublý, mrtvolně bledý mladík s nakrátko ostříhanými vlasy a odstávajícíma ušima. Na sobě měl šedý svetr nasáklý deštěm.

Na zemi před ním ležely čtyři lidské lebky, jako by šlo o výjev z Pol Potovy Kambodže. Poblíž vlhké, cementem omítnuté zdi statkářského domu zela jáma přetékáající zabahněnými lidskými pozůstatky.

John si přidřepł a upřeně na lebky zíral, jako by očekával, že mu vysvětlí, co tam dělají.

„Ježíšikriste. Ty se tady musely válet neskutečně dlouhou dobu. Nemají na sobě ani kousíček masa.“

„Neoznačenej hrob, řek bych já,“ připojil se Gabriel. „Banda chlapů, co si to rozlili u Irský republikánský armády.“

„Mě to tak strašně vyděsilo, že jsem se málem podělal,“ prohlásil Finbar a otřel si nos do rukávu. „Kopu a kopu, když najednou vidím lebku, co se na mě zubí jako můj starej strejda Billy.“

John popadl protáhlý železný bodec a dloubl jím mezi kosti. Uviděl sanici, část hrudního koše a pátou lebku. Celkem to dávalo nejméně pět těl. Mohl udělat jedinou věc, a sice zavolat policii.

„Myslíš, že vo tom tvůj táta věděl?“ zeptal se Gabriel, když Johna doprovázel zpět k domu.

„Co to je za otázku? Jasně že o tom nevěděl.“

„No, když von tvůj táta byl dost zapálenej republikán.“

John se zastavil a zůstal na něj civět. „Co se mi to snažíš naznačit?“

„Nic, ale kdyby jistý lidi potřebovali schovat jistý kosti a nepřáli by si, aby na to někdy někdo přišel, je docela dobře možný, že by jim tvůj táta prokázal malou laskavost, jestli chápeš, jak to myslím.“

„Ale prosím tě, Gabrieli. Táta by nikdy nepřipustil, aby na jeho pozemku kdokoli pohřbíval jakýkoli kosti.“

„Já bych si tím nebyl tak jistej, Johne. Pár věcí na tomhle statku už nějakej čas zahrabanejch bylo, tamhle pod kravínem.“

„To myslíš zbraně?“

„Já jenom říkám, že pro všechny zúčastněný by bylo nejlepší zapomenout, že jsme vůbec něco našli. Beztoho jsou ty lidi dávno mrtvý a pohřbený, tak proč je rušit? I tvůj táta je mrtvej a pohřbenej. Přece bys nechtěl, aby si lidi brali do huby jeho dobrý jméno, ne?“

John řekl: „Gabe, ty kosti kdysi někomu patřily, proboha živýho. Pokud je prostě zahrneme hlínou, zbyde po nich pět rodin, který se nikdy nedozvědí, co se jejich synům nebo manželům přihodilo. Umiš si představit něco horšího?“

„No, asi máš pravdu. Mně se ale stejně zdá, že čeříme vodu, když to vlastně není ani trochu potřeba.“

John vešel do domu. Uvnitř panovalo šero a páchlo to tam vlhkem jako vždy v tomhle ročním období. Zul si boty a umyl si ruce v malé šatně vedle předsíně. Potom odešel do velké, čtvercovými dlaždicemi vykládané kuchyně, kde jeho matka zrovna pekla. V poslední době působila velice drobně; určitě to byla vina těch bílých vlasů, sehnutých zad a očí bílých jako mléko. Právě prosívala mouku a chystala se upéct biskupský chlebiček.

„To už jsi s tím oráním skončil, Johne?“ podivila se.

„Ne tak úplně. Musím si zavolat.“

Zaváhal. Vzhlédla a zamračila se na něj. „Je všechno v pořádku?“

„Jasně, mami. Prostě si akorát potřebuju zavolat.“

„Chtěl ses mě na něco zeptat.“ Jo, jeho matka byla pěkně mazaná.

„Zeptat? Ne, nechtěl. Nedělej si těžkou hlavu.“ I kdyby otec skutečně Irské republikánské armádě dovolil, aby na jeho pozemku pohřbila lidská těla, John silně pochyboval, že by se s tím otec matce svěřil. Co člověk neví, to mu uprostřed noci nemůže zaklepat na dveře.

Odešel do obývacího pokoje, kde stál nábytek pokrytý kobercem a velký krb z červených cihel, v němž praskala tři obrovská polena. Na podlaze se rozvaloval černý labrador Lucifer s nestydatě roztaženými nohama. John zvedl sluchátko staromódního černého telefonu a vytočil tísňovou linku.

„Haló? Potřeboval bych přepojit na policii. Ano. Volá John Meagher ze statku v Knocknadeenly. Právě jsme vykopalí několik těl.“

2

Když Katie Maguirová přijela v zabláceném stříbrném mondeu na statek Meagherových, přšlo už o poznání hustěji. Všimla si, že před ní stihl dorazit policejní inspektor Liam Fennessy se dvěma detektivy a čtyřmi uniformovanými policisty, kteří ze všech sil bojovali s poryvy větru a pokoušeli se kolem místa činu vztyčit jasně modré umělohmotné plenty.

Katie vystoupila z auta, vytáhla si límec nepromokavého pláště až k uším a vykročila přes dvůr. Liam postával u odkrytého hrobu, jednu ruku měl v kapse dlouhého hnědého svrchníku se vzorkem rybí kosti a ve druhé držel zapálenou cigaretu — déšť ho očividně ani v nejmenším nevyváděl z míry. Policejní detektiv Patrick O'Sullivan dřepěl na bobku, oblečený ve větrovce, a urputně se na vykopané kostry mračil. Strážmistr Jimmy O'Rourke se před mrholením schovával pod střechou statkářského domu a povídal si s Johnem Meagherem.

„Dobré odpoledne, komisařko,“ pozdravil Liam. Byl hubený, měl propadlé tváře, plavé uhlašené vlasy a kulaté brýle s drátěnými obroučkami skrácené kapkami deště. Připomínal spíš mladého Jamese Joyce než policejního inspektora. „Abychom dneska nezmrzli na kost, co?“

„Panebože.“ Katie za svou dosavadní kariéru nic takového neviděla. „Kdy sem dorazí tým z technického oddělení?“

„Zhruba za půl hodiny. A náš vážený doktor Owen Reidy sem zaskočí hned zítra ráno. Rozparovač Reidy. Z vašeho dvanácterníku by si udělal nóbl kravatu, ještě než byste stačila naposled vydechnout.“

Katie se na něj mírně pousmála. „Mluvil jste s komisařem O'Connellem z Naas?“

Jerry O'Connell velel operaci Stopa, při níž strávil posledních devět let hledáním osmi mladých žen, které zmizely ve východních hrabstvích Irska.

Liam řekl: „Jo, poslal jsem mu vzkaz.“

Katie výkop pomalu obešla a pokoušela se pochopit, co mají znamenat všechny ty kosti, které se uvnitř povalovaly, pomíchané jako hůlky mikáda — jako by je kdosi vyhodil do vzduchu a nechal náhodně dopadnout. Rozeznala mezi nimi minimálně tři pánevní a dvě hrudní kosti i nesčetné množství obratlů.

Na mrtvoly byla zvyklá — policisté každý týden lovili z řeky Lee tři až čtyři modravě zelené utopence. A kromě toho samozřejmě nešlo opominout ta zčernalá a nafouklá těla fetáků, která pravidelně nacházeli na Lower Shandon Street, nebo brunátné ožraly schoulené ve vchodech obchodů na Maylor Street, jejichž srdce zastavila kombinace podchlazení a whisky značky Paddy.

Tohle ale bylo jiné. Tohle byla vyslovená jatka. Katie vdechovala rašelinitou vůni deštěm nasáklé zeminy a téměř jako by cítila i puch hrůzných událostí, které se na tom místě přihodily.

Přistoupil k ní strážmistr O'Rourke. Byl to malý muž s písčově žlutými vlasy a hranatou hlavou, která svými ostrými rysy připomínala nedokončenou sochu. „Co si o tom myslíte, Jimmy?“ zeptala se ho Katie.

„Nikdy jsem nic takového neviděl, madam, akorát na obrázku v pokoji otce Františka, u Svatého Michala, je tam navrchu nebe a vespod peklo, však to znáte, a právě takhle vypadalo peklo. Samé kostry, všechny nakupené na jednu haldu.“

Katie řekla: „Tamto je John Meagher, že?“

„Správně. Johne, toto je komisařka Kathleen Maguirová. Ona tomuhle vyšetřování velí.“

John jí podal ruku. „Aha. Pardon, neuvědomil jsem si, že...“

„To je v pořádku, Johne,“ ubezpečila ho Katie. „V Garda Síochána zastávají myšlenku rovných příležitostí a čas od času se můžou přetrhnout, aby ty příležitosti byly opravdu rovné.“

„Prozatím se zdá, že v té díře je šest až sedm koster,“ prohlásil strážmistr O'Rourke. „Kevin napočítal třináct kotníků.“

„Máte tušení, jak se sem všechny ty ostatky dostaly?“ obrátila se Katie na Johna.

Zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Rozhodně ne. Starám se o tenhle statek už čtrnáct měsíců a od chvíle, kdy jsem ho převzal, tu nikdo nic pohřbít nemohl.“

„A co před tím, než jste ho převzal?“

„Statek se v rodině Meagherových dědí od roku devatenáct set třicet pět. Neumím si představit, že by tu můj táta pohřbíval mrtvoly. Proč taky? Natožpak dědeček.“

Katie přikývla. „Má na vaše pozemky přístup i někdo jiný? Například nájemní rolníci nebo někdo takový? A co lidi z kočovnické komunity?“

„Nechodí sem nikdo kromě mě, Gabriela a bratrů Ryanových, Denise a Bryana. Mají na starosti všemožné práce. A Maureen O'Donovanová mi vypomáhá v chlévě.“

„Budu si chtít popovídat i s nimi.“

„Jistě, beze všeho. Pro mě je to strašná záhada. Nejsem sice expert, ale připadá mi, že ti lidi jsou mrtví už hrozně dlouhou dobu.“

Katie nic neřekla, pouze si mlčky přikryla ústa rukou a prohlížela si nalezené kosti.

John počkal, až se přesune na opačný konec výkopu, a poté ke strážmistru O'Rourkemu prohodil: „Celkem přísná, co?“

„Ani ne, obvykle ne. Ale když přijde na násilná úmrtí, ztratí všechn smysl pro humor. Naše komisařka Maguirová. Holt nevidí tu srandovní stránku věci, jestli mi rozumíte.“

John se díval, jak Katie krouží kolem kostí. Pozoruhodná ženská, pomyslel si, ne vyšší než sto pětadesát centimetrů, nejspíš krátce po čtyřicítce, se zastříženými červenými vlasy s měděným nádechem, šedozelenýma očima a ostře řezanými lícními kostmi. Vypadá tak trochu jako víla z irských pohádek, jako by před deseti generacemi byly jejími předky nadpřirozené bytosti. Takový ten typ ženy, na kterou se člověk rád podívá i podruhé a pak ještě jednou. Jenže ona najednou vzhlédla a všimla si, že si ji prohlíží. John se okamžitě odvrátil, jako by měl důvod cítit se provinile. Bůh ví, jaké pocity by v něm Katie dokázala vzbudit, kdyby skutečně věděl, jak se tam ty kosti dostaly.

Nakonec se k mužům vrátila. Ve vlasech se jí třpytily dešťové kapky. „Nedonesly se k vám nějaké klepy? Třeba že se v okolí někdo ztratil? Nemusí nutně jít o nedávné případy. Prostě cokoli, co by nám umožnilo udělat si aspoň hrubou představu o tom, jak ti lidi zemřeli.“

„Musím vás zklamat — na drby místních nemám moc času. Občas zaskočím dolů do Ballyvolane a dám si v hospodě skleničku. Co se ale zdejších týče, pro ně jsem nepřestal být cizinec. Ne že by mě to překvapovalo. Pořád tomu jejich corkskému přízvuku nerozumím, a dokud jsem se sem nepřestěhoval, považoval jsem to jejich chrochtání za cosi, co člověk dělá, když to přežene s Guinessem.“

„Fajn, Johne,“ řekla Katie. „Neplánujete v blízké budoucnosti nikam odjet, že ne? Jakmile místo činu řádně ohledáme

a státní patolog prozkoumá ostatky, budeme vám muset položit pěknou řádku otázek.“

„Bez starostí, jsem vám k službám.“

Katie došla k autu a zvedla mobilní telefon. „Paule? To jsem já. Jsem v Knocknadeenly. Jo, někdo tady našel lidské pozůstatky. Jo, já vím. Poslouchej, vypadá to, že domů přijedu až pozdě večer. V mrazáku je kuřecí koláč z Marks & Spencer. Dáš ho do trouby a zapneš ji na osmičku. Jo. Oškrábat brambory snad umíš. Fajn, jdi do hospody, jestli chceš, každopádně ale něco pořádného sněz. Ještě ti zavolám.“

Ke statku se po příjezdové cestě blížila bílá policejní dodávka. Technické oddělení. Katie došla zpátky k výkopu a počkala, až se nově příchozí převléknou do obleků z tykeku a nazují si gumové boty. Shlédla na hromadu kostí a uvažovala, komu pro všechno na světě patřily. Obvykle jí bylo na místech činu okamžitě jasné, co kdo komu provedl a proč. Zakrvácené porcovací nože ve dřezu. Uškrcení kojenci se zsedlými tvářemi. Dívky ležící někde v příkopu s obličejem k zemi a se zašpiněnými stehny, uškrcené vlastními šátky.

Tohle ale bylo jiné. A dokud se nezjistí, jak dlouho tady ti mrtví jsou, nemá smysl pokoušet se odhadnout, kdo je zavraždil a jaký k tomu měl důvod. Na první pohled bylo patrné jenom to, že žádná z lebek nemá v týlu otvor po kulce. V opačném případě by se jednalo o přesvědčivý důkaz, že policisté mají před sebou oběti politicky motivované popravy nebo vražedné pomsty jednoho z místních gangů.

Katie chtěla kolegy z operace Stopa o nálezu koster informovat jen proto, aby dodržela protokol. Nedomnívala se, že mezi tímto a O'Connellovým vyšetřováním existuje nějaká spojitost. Dívky, po nichž komisař pátral, mizely jedna po druhé

v průběhu téměř celého desetiletí — poslední z nich se ztratila v červnu roku devatenáct set devadesát osm. Z prvotního ohledání tohoto místa však Katie měla dojem, že všechna těla byla pohřbena naráz.

Přikročil k ní Liam a nabídl jí silný větrový bonbon. „Co vy na to? Mohl by za to být zodpovědný Meagherův otec?“

„To se nedozvíme, dokud nezjistíme, co jsou všichni ti lidi zač, kdy je zabili a proč.“

„Chcete motiv? Rozhlídněte se kolem sebe, prosím vás — taková zastrčená díra! Od úsvitu do soumraku tu člověk musí dít, aby si vydělal aspoň na trochu solidní živobytí. Nemá si na kom vybit svoje frustrace, s výjimkou dobytka a čas od času nějakého toho cyklisty, který projíždí kolem a hledá, kde by strávil noc. Vzpomínáte si na ten případ v penzionu dole v Crosshavenu? Tři oběti nacpané v prádelníku.“

Katie zvedla ruku a zaclonila si oči před deštěm. „Já nevím. Na mě to tak nepůsobí. Úplně se to samozřejmě vyloučit nedá. Ale celé je to nějak temné. Jak jsou všechny ty kostry zapletené do sebe... jako by je před zahrabáním někdo rozebral na kousíčky.“

Modré umělohmotné pleny ozářilo několik jasných záblesků. Fotograf se pustil do práce a členové týmu pro zajištění stop se v jámě kolébali sem a tam, navlečení v ochranných oblecích, a značili umístění jednotlivých lebek a hrudních košů.

Jeden z nich uchopil stehenní kost, na jejímž konci se cosi houpalo. Sehnul se a zvedl další kost a pak další a další. Chvilku je zkoumal a pak zamířil ke Katie: „Na tohle se prostě musíte mrknout, komisařko.“

Katie si natáhla těsné ochranné rukavice a kost si od něj vzala. V horní části, která za jiných okolností bývá usazena

v kyčelní jamce, zela díra. Procházel jí krátký umaštěný motouz zavázaný na uzel, na jehož konci se houpala figurka připomínající panenku na hraní. Byla vyrobena z kousků šedých hadrů a bylo do ní zapícháno šest nebo sedm zrezavělých hřebíků a háčků. Stejným způsobem byly proděravěny i ostatní stehenní kosti a u každé z nich visela malá hadrová panenka.

„Co vy na to, Liame?“ zeptala se Katie. „Už jste někdy něco podobného viděl?“

Liam si figurku zblízka prohlédl a zavrtěl hlavou. „Nikdy. Vypadá trochu jako vúdú panenka, nemyslíte? Taková ta, do které se zapíchávají špendlíky, aby se člověk někomu pomstil.“

„Vúdú? V Knocknadeenly?“

Policista zajišťující místo činu si vzal kost zpátky a vrátil se k práci. Katie řekla: „Nemám ponětí, k čemu tady došlo, Liame, ale je to opravdu divné.“

V tu chvíli k nim přistoupil John a prohodil: „Dáte si něco k pití, komisařko?“

Upsala by duši za dvojitého panáka vodky, ale místo toho řekla: „Čaj, děkuju. Bez mléka a cukru.“

„A vy, inspektore?“

„Tři cukry, prosím. A nemíchat, kdybyste byl tak laskav. Na tu sedlinu na dně šálku si moc nepotrpím.“

Od západu se začalo postupně vyjasňovat a statek zalilo mdlé šedé světlo. Katie si šla do domu popovídat s Johnovou matkou. Žena seděla v obývacím pokoji, přes ramena měla přehozený propínací svetr, který byl zelený jako hladina rybníka, dívala se na televizi a hladila u toho psa. Kousek od ní stál na stolku velký rámeček s fotografií bělovlasého muže — takhle

bude jednou určitě vypadat i John, pomyslela si Katie. Vedle byl prázdný šálek od čaje a přetékající popelník.

„Ráda bych vám položila pár otázek, paní Meagherová.“

„Opravdu?“ poznamenala Johnova matka, aniž odtrhla oči od obrazovky.

„Smím se posadit?“

„Prvně si sundejte kabát.“

„Jistě.“ Svlékla si pršiplášť a složila ho na opěradlo dřevěné židle u dveří. Na sobě měla elegantní šedý kostým a červenou halenku, která téměř dokonale ladila s jejími vlasy. Posadila se naproti paní Meagherové, která se plně soustředila na sledování telenovely. V obývacím pokoji to bylo cítit vlhkem, jídlem a levandulovou leštěnkou na nábytek.

„Zatím jsme našli pozůstatky osmi lidí a zdá se, že by jich mohlo být i víc.“

„Dej jim pánbůh věčný pokoj.“

„Netušíte, kdo je tam mohl pohřbít?“

„Někdo to být musel, no ne? Sami se asi nezahrabali.“

„Nezahrabali, paní Meagherová. To by mě vážně překvapilo. Mě ale zajímá, jestli jste si někdy nevšimla, že by váš manžel v tom starém skladu krmiva něco dělal.“

„Chodil tam každou chvíli. Dobytek je třeba krmit.“

„Samozřejmě. Chtěla jsem se spíš zeptat, jestli jste si náhodou nevšimla, že by tam dělal něco neobvyklého. Jestli tam třeba něco nestavěl nebo nekopal.“

„Ježíšku na křížku, snad mi nenaznačujete, že ty chudáky zahrabal můj Michael!“

„Jen bych se ráda dozvěděla, jak se tam dostali a kdy.“

„Tak to vážně nemám šajn. Pohřbít tolik lidí by byla pořádná fuška a Michael na něco takového neměl čas. Vždycky říkával, že maká víc než dva koně a osel dohromady.“

„Zajímal se o politiku?“

„Mně je jasné, kam tím míříte. Odebíral *An Phoblacht*, ty noviny, co je vydává Sinn Féin. Ale jinak na tyhle věci neměl kdy. Nikam nechodil. Už jen dostat ho o nedělích na mši dalo pořádně zabrat.“

„Měl nějaké blízké přátele?“

„Pár chlapů, s kterýma se seznámil v hospodě v Ballyhooley. Občas spolu ve čtvrtek večer chodili hrát na harmoniku. To jsou ale slabí staří chlapi, ti by neublížili ani mouše, natož aby měli sílu ji pohřbít.“

„Nepřišel ho někdy navštívit někdo cizí? Někdo, koho jste neznala?“

Paní Meagherová zavrtěla hlavou. „Michael rád trávil čas s rodinou a na to, aby někoho hostil, si nepotrpěl. Občas sem zaskočil otec Morrissey a já mu dala kousek koláče nebo chleba se šunkou. Michael pak vždycky říkal, že když si pomyslí, kolik ho každé sousto stojí, má chuť rozříznout tomu tlustýmu budižkničemu břicho a vzít si to jídlo zpátky.“

„Rozumím. Co myslíte, dalo se s ním vyjít? Ale samozřejmě ho nechci nijak očerňovat.“

Paní Meagherová si odfrkla. „Na všechno měl svůj názor a blbce nemohl vystát, ale nebyl o nic horší než ostatní chlapi.“ Jako by podle ní byli všichni muži naprosto nemožní.

„Měl s někým nějaké dlouhodobé spory?“

„Ale prosím vás. Od rána do večera sotva promluvil, natož aby se hádal.“

„Ještě něco. Donesly se k vám někdy zvěsti o tom, že tady v okolí zmizeli nějakí lidé? Kdykoli, nemuselo to nutně být nedávno.“

„Lidi, co zmizeli?“ Teprve teď přestala paní Meagherová věnovat pozornost televizi a pohlédla na Katie. „Ne, nic takového

se ke mně nedoneslo. Jistě, když jsem byla malá, vyprávěla mi maminka o lidech, co je víly odnesly do neviditelného království, ale říkala to jenom proto, abych nezlobila a dojedla brambory.“

Katie se usmála, přikývla a řekla: „Poslední otázka: viděla jste někdy tohle?“ Sáhla do kapsy a vytáhla umělohmotný sáček na důkazy, ve kterém byla šedá hadrová panenka.

„Co to je?“

„Nikdy jste nic podobného neviděla?“

„Taková hračka se pro děti zrovna nehodí, nemyslíte? Vždyt je to samý hřebík.“

„Podle mě to není hračka, paní Meagherová. Abych k vám byla upřímná, nemám nejmenší tušení, co to vlastně je. Ale ocenila bych, kdybyste se o tom před nikým nezmiňovala.“

„Proč bych měla?“

„Já jen kdyby se vás někdo ptal. Třeba lidi z novin nebo od televize.“

Paní Meagherová zvedla poloprázdnou krabičku cigaret a nabídla Katie, která zavrtěla hlavou. „Vy si nedáte? Já bych taky neměla, jsem chabrus na hrudník. Doktor říká, že mám skvrnu na plíci.“

„Proč s tím neskoncujete?“

Žena si zapálila cigaretu a vyfoukla dlouhý proužek kouře. „Skoncovat s tím? Proč bych se o to proboha pokoušela, když jsem si stoprocentně jistá, že bych to nedokázala?“

3

Lidé z technického týmu našli do setmění jedenáct lidských lebek a většinu ostatních kostí včetně devatenácti proděravěných stehenních kostí s malými šedými panenkami. Policisté z technického oddělení výkop v každém stadiu práce vyfotografovali, informace o všech kostech zavedli do počítačového systému a jejich polohu pečlivě označili bílými vlaječkami. Na následující ráno naplánovali balení nalezených pozůstatků, které následně odvezou na oddělení patologie ve Fakultní nemocnici v Corku, kde je pak prozkoumá státní patolog — doktor Owen Reidy, který i se svou černou brašnou a proslulou špatnou náladou přiletěl až z Dublinu.

Katie vyšla z domu a přistoupil k ní Liam. „Takže?“ zeptal se a mnul si při tom ruce.

„Nic jsem nezjistila. Nechce se mi věřit, že by s tím měl otec Johna Meaghera něco společného. Jenže kdosi v jeho skladu vykopal díru a zahrabal do ní jedenáct koster, nemluvě o tom, že jim provrtal stehenní kosti a ozdobil je panenkami. Nedomážu si představit, jak by se to mohlo stát bez vědomí Michaela Meaghera. Podle paní Meagherové tam každou chvíli chodil pro krmivo nebo ho zase doplňoval.“

„Vypadá to, že prostě musel vědět, co se děje.“

„A co z toho vyvozujete? Že se domluvil s nějakou popravčí četou?“

„Neřekl bych, že šlo o popravu,“ podotkl Liam. „Ty probíhají vždycky stejně: pfi!, rána do týla a je konec. Ale co všechny ty panenky? Jaká popravčí četa by se obtěžovala svoje oběti

rozřezat na kusy a vyvrtat jim do stehenních kostí díry? Spíš by prostě nechali vykopat hrob, těla do něj hodili a klidili by se. Ale i kdyby to poprava byla a ta těla vážně pohřbil Johnův otec, ještě to neznamená, že to udělal dobrovolně. Třeba mu vyhrožovali, aby držel jazyk za zuby, jinak skončí stejně.“

Katie vytáhla kapesník a utřela si nos. „Já nevím. Myslím, že po řešení téhle hádanky se budeme muset poohlédnout jinde.“

„Já bych z toho našeho Michaela Meaghera úplně nevylučoval. Jak jsem říkal, tyhle odlehle statky mi něčím připomínají *Texaský masakr motorovou pilou*. Děšť, bahno a nikdo, komu byste si mohla postěžovat, snad jenom prasatům a kravám. Člověk přece nemůže zůstat při smyslech, když celý den mluví jenom s dobytkem.“

Katie se podívala na hodinky. „Dnes už toho asi víc nestihneme. Zítra bude porada, přesně v deset. Vyřiďte Patrickovi, ať mezitím důkladně proklepne všechny případy zmizení v oblasti severního Corku za posledních deset let. Řekněte mu, aby věnoval zvláštní pozornost všem, kteří se ztratili ve skupině, a každému, kdo si sem vyrazil na kole, stopoval tady nebo tu byl na túře. Ti bývají nejzranitelnější. A ať si Jimmy promluví s těmi svými kamarády z kočovnické komunity... třeba něco vědí.“

„A co já?“

„Však vy víte, o co vás poprosím. Zajděte na skleničku s Eugenem Ó Béarou.“

„Snad si nemyslíte, že mi něco prozradí?“

„Pokud v tom mají prsty lidi z IRA, tak ani necekne. Možná vám ale řekne, že to nespáchali, což by mi ušetřilo hromadu času, trápení a několik tisíc z rozpočtu.“

4

Bylo už skoro deset večer, když Katie konečně dorazila do Cobhu, projela branou ke svému bungalovu a zaparkovala mondeo vedle Paulova pajera s pohonem na čtyři kola. Z nebe padal západní déšť, jemný jako chmýří. Paul neměl zatažené závěsy, a když se Katie přiblížila po příjezdové cestě k domu, uviděla ho přecházet po obývacím pokoji sem a tam a mluvit do telefonu. Zaklepala klíčem od vchodových dveří na okno a Paul na pozdrav pozvedl sklenku s whisky.

Odemkla si a vstoupila dovnitř, kde se na ni okamžitě vrhl Četník, její černý labrador. Ocasem zuřivě bušil do radiátoru, jako by to byl bubínek bodhrán.

„Ahoj, hochu, jak ses měl? Byl tě taťka vyvenčit?“

„Ještě jsem neměl čas, brouku,“ zavolal na ni Paul. „Celý večer mluvím s Davem MacSweenym a snažím se vyřídit tu smlouvu v Youghalu. Za chvíli s ním půjdu.“

„Chudák malá. Aby se nepočural.“

Katie si v předsíni zula boty, pověsila kabát a zamířila do obývacího pokoje, jasně osvětleného křišťálovým lustrem a vybaveného starožitným nábytkem. Všude v místnosti byly různé polštáře a výzdoba v bílé a zlaté barvě. Na zdech visely reprodukce ve zlatých rámech: většinou mořské scenerie s jachtami kymácejícími se ve větru. Jednomu rohu pokoje vévodila obrovská širokoúhlá televize, na níž stál barometr ve tvaru lodního kormidla. V opačném koutě trůnila velká měděná váza s pampovou trávou obarvenou narůžovo.

Paul řekl: „Dobrá, Dave. Skvělé. Zítra ráno si promluvíme. Přesně tak. To ti garantuju.“

Katie otevřela bílou barovou skříňku a vytáhla z ní lahev vodky Smirnoff Black Label. Nalila si do sklenky z broušeného křišťálu velkého panáka a šla zatáhnout závěsy. Četník cupital za ní a dychtivě jí očichával nohy.

Paul manželku objal kolem pasu a políbil ji na šíji. „No konečně. Jak se vede? Viděl jsem tě v televizních novinách o osmé. Vypadalas úžasně. Kdybys nebyla moje manželka, zavola bych do televize a řekl si o tvoje číslo.“

Otočila se k němu a políbila ho. „A já bych tě nechala zavřít za sexuální harašení.“

Paul byl malý a obtloustlý muž, jen o několik centimetrů vyšší než Katie. Měl boubelatý obličej, jasně modré, mírně vykulené oči a tmavě hnědé kudrnaté vlasy, které mu sahaly až k límci zářivě zeleného trička a byly zastříženy do dávno nemoderního účesu z osmdesátých let. Neustále působil dojmem, že se může přetrhnout, aby všem vyšel vstříc. Nebyl vždycky takhle při těle. Když se s Katie před sedmi a půl lety vzali, měl v pase šestasedmdesát centimetrů a hrával amatérsky fotbal v Glanmire.

Před pěti lety však začala jeho stavební firmu stíhat jedna pohroma za druhou a Paulovo sebevědomí utřžilo ránu, z níž se dodnes nevzpamatovalo. Teď trávil většinu času tím, že se vše snažil co nejrychleji napravit a obchodoval se vším možným od ojetých toyot po zlevněný stavební materiál. Měl za sebou příliš mnoho probdělých nocí a příliš mnoho obědů s muži jako vystřiženými z pánských časopisů, kteří ho ujišťovali, že mu za hubičku seženou naprosto cokoli.

„Najedl ses vůbec?“ zeptala se Katie.

„Dal jsem si u O’Learyho toust se šunkou a sýrem. A sáček buráků.“

„A to má být večeře?“

„Nedělej si se mnou starosti. Stejně jsem neměl na nic chuť, pokud tě to zajímá.“

„To bude tou whisky.“

„Ale no tak, Katie, dobře víš, pod jakým jsem tlakem. Musím s Davem MacSweenym dohodnout tu smlouvu.“

„Dave MacSweeny — opravdu slušný člověk! Vážně nechápu, proč s ním chceš mít něco společného.“

„Seděl jenom jednou... a za co, prosím pěkně? Že koupil štípnuté kostelní piano. Hotovej Al Capone!“

„Stejně je to kariérista.“

Šla do kuchyně a Paul s Četníkem se jí drželi v patách. Otevřela chlebník a vzala z něj nakrájený chléb s otrubami. „Takhle je to vždycky,“ prohlásil Paul. „Moje žena je jediná policejní komisařka v Irsku, takže se za všech okolností musím chovat jako světec.“

„Ne, Paule, jako světec ne. Stačí se chovat jako zákonů dbalý občan, který nespolupracuje s lidmi, co z veřejných staveb odvázejí silniční techniku, pašují do přístavů cigarety a z auto-bazarů kradou nákladáky plné pneumatik.“

Paul se zkroušeně díval, jak Katie odkrajuje tlustý plátek červeného čedaru a pouští se do krájení rajčat. „Dělám, co můžu, Katie. To přece víš. Nemůžu si ale ověřovat reputaci každého, s kým obchoduju, nemyslíš? Kdybych to dělal, úplně by mě zazdili. Bohatě stačí, že jsi policajtko.“

Katie připravený sendvič osolila a nakrájela na čtvrtky. „To tě nenapadlo, že s tebou obchodují právě proto? Kdo by se odvážil ti zkřivit vlásek, ať už strážníci nebo nějakí grázlové, když jsi ženatý s komisařkou Kathleen Maguirovou?“

Paul se na to chystal něco říct, ale pak se zarazil. Zamířil s Katie zpátky do obývacího pokoje a cestou zakopl o Četníka. „Nechceš vymajznout, ty magore?“

Katie si sedla na gauč, zakousla se do sendviče a dálkovým ovládáním zapnula televizi. Paul se posadil vedle ní a řekl: „Zapomeňme na Davea MacSweenyho. Jak ses celý den měla? Co ta záležitost s kostrami? Ve zprávách tvrdili, že je jich skoro tucet.“

Katie chtěla odpovědět, ale měla plnou pusou sendviče. Vtom se na obrazovce s děsivě přesným načasováním objevil její obličej v odpoledním přitmě, které na Meagherově statku panovalo. Rychle vzala ovladač a zesílila zvuk. „Zatím nevíme, jak dlouho tady ti lidé byli pohřbení ani jak zemřeli. V tuto chvíli nevyklučujeme žádnou variantu. Je možné, že tu došlo k hromadné popravě, sérii jednotlivých vražd, či dokonce přirozených úmrtí. Ostatky musejí být nejdříve ohledány státním patologem. Můžete se ale spolehnout na to, že jakmile budeme znát přibližnou dobu a příčinu smrti obětí, provedeme vyšetřování s nejvyšší možnou důsledností.“

„Tak,“ prohlásila Katie. „A teď toho víš tolik co já.“

„To je všechno? Copak nemáte žádné stopy?“

„Nic. Mohla to být nevinná rodina, která zemřela na tyfus, a na tom statku ji pohřbili kvůli vysokým nákladům na pohřeb. Nebo třeba jedenáct chlapíků, kteří naštváli někoho z corkského podsvětí.“

„Doufám, že se mi nepokoušíš něco naznačit.“

„Ne, Paule, jsem jenom unavená, nic víc. Co kdybys šel s Četníkem ven, ať si vyřídí, co potřebuje, a my se můžeme jít trochu vyspat?“

Paul si oblékl přšiplášť a vyrazil s Četníkem na procházku. Katie odešla do malé místnosti v zadní části domu, kde měla

pracovní stůl a počítač. Ještě pořád jí s Paulem říkali dětský pokoj, přestože modrou tapetu dávno strhli a malého Seamuse tady připomínala už jen barevná fotografie pořízená o jeho prvních a jediných narozeninách.

Katie z hladkého pouzdra, které měla připevněné u pasu, vytáhla poniklovaný revolver Smith & Wesson ráže 38 a zamkla ho do nejhornější zásuvky stolu. Jako malá tu v noci sedávala na židli u okna, dívala se ven a představovala si, že si ji ze tmy prohlíží nějaký dívčí přízrak. Někdy si se svým odrazem povídala: Kdo jsi a co tu děláš? Proč se vznášíš nocí a tváříš se tak smutně?

Nevěděla proč, ale dnešní nález na statku Meagherových ji hluboce znepokojil. Jako by se mělo stát něco příšerného. Podobný pocit měla naposledy koncem loňského jara, když pobřežní hlídka našla na pláži v zátoce Carrigadda tělo Rumunky v pestrobarevných šatech. Během několika následujících týdnů objevila policie podél pobřeží třicet sedm dalších mrtvol, některé z nich vyplavené až u města Kinsale. Všechny ženy zaplatily dva tisíce eur, aby se dostaly do Irska. Překupníci je však několik set metrů od pobřeží hodili i se všemi jejich věcmi do moře. Žádná z nich neuměla plavat.

V průběhu noci se Paul převalil na záda a začal chrápat. Katie do něj šťouchla loktem a zasyčela: „Zmlkni, prosím tě!“ Na chvílku toho nechal, ale pak se chrápání ozvalo znovu a hlasitěji. Přetáhla si peřinu přes hlavu a snažila se usnout, jenže to pisklavé a jednotvárné chrčení ji prostě příliš rušilo.

Procházela ztemnělými a promáčenými jatky. Neuvědomovala si, že spí. Někde nedaleko zněl ječivý sbor pásových pil a mužů, kteří si při práci pohvizdovali.

Zahnula za roh a ocitla se v hlavní místnosti. Okolo stolů s ocelovými deskami stálo pět nebo šest řezníků oblečených do dlouhých kožených zástěr. Na hlavách měli lněné klobouky zvláštních tvarů. Nezúčastněně rozřezávali mrtvolu a jejich části rozdělávali na hromady. Paže na jednu, nohy na druhou, hlavy do protějšího rohu.

Katie k ostatkům zamířila. Podlaha byla celá kluzká a ona cítila, jak jí na bosých nohou ulpívá krev. Jakmile se k tělům přiblížila, pochopila, že jsou lidská — těla mužů, žen a dětí.

Přistoupila zezadu k jednomu z řezníků a zvedla ruku, aby mu sáhla na rameno. „Přestaňte,“ pohnula rty, jenže nevydala ani hlásku. Muž právě narovnával setnutou hlavu a chystal se ji rozpúlit.

„Přestaňte,“ zopakovala Katie, aniž by byl její hlas slyšet. V tom okamžiku otevřela oddělená hlava oči a zadívala se na Katie. Začala cosi drmolit a Katie s hrůzou došlo, že se jí snaží vysvětlit, co se odehrálo na Meagherově statku.

„Ten chlap s šedými panenkami! Musíš najít toho chlapa s šedými panenkami!“

„Přestaňte! Jsem od policie!“ zaječela Katie na řezníka, který však hlavu bez váhání posunul na pásovou pilu. Ocel se střetla s kostí a ozval se pištivý zvuk. Katiinu tvář pokropila sprška krve.

S trhnutím se probudila. Paul stále chrápal a do okna bušil déšť. Několik minut zůstala ležet, pak vstala z postele a šla se do kuchyně napít perlivé vody. Pila přímo z lahve a dívala se při tom na svůj odraz ve zčernalém okně. Zase ten duch, zase si ji prohlíží.

Potřebuješ pauzu, pomyslela si. Na dovolené byla naposledy v únoru s Paulem — koupili si organizovaný zájezd na Lanzarote. Strávili tam deset dní, z nichž devět propršelo. Nebo možná

potřebovala úplně jinou pauzu. Pauzu od svého života. Pauzu od bolesti, násilí a vykopávání dveří do vlhkých a zasmrádlých bytů. Pauzu od viny, kterou cítí vůči malému Seamusovi.

Nedokázala však zapomenout na těch jedenáct lebek, nedbale pohozených vedle výkopu, v němž se povaloval zbytek těl. A nedovedla zapomenout ani na ty malé hadrové panenky visící u stehenních kostí. Jedenáct lidí, kteří si zaslouží spravedlnost. Katie z hloubi duše doufala, že snad aspoň příliš netrpěli.

5

Ve středu bylo chladné, ale jasné počasí, takže si cestou do města musela nasadit sluneční brýle. Silnice se po ranním dešti stříbřitě leskla a řeka Lee se třpytila, jako by ji tvořily střepy.

Katie jela podél přístavní hráze, u níž kotvily červenobílé tankery, lodě s přepravníky na dobytek a německý klipr se třemi stěžni. U velké viktoriánské celnice se řeka dělila do dvou ramen, mezi nimiž se rozkládalo centrum města na ostrůvku, který měl necelý kilometr na šířku a tři kilometry na délku. S pevninou byl spojen víc než tuctem můstků a křižovaly ho úzké, křivolaké uličky a skryté průchody.

Budovy u řeky byly natřené zelenými, oranžovými a modrými barvami a propůjčovaly tak Corku vzhled dánského přístavu, ne pozdně viktoriánského města postaveného Angličany, jímž ve skutečnosti byl.

Katie projela kolem radnice a zabočila do Anglesea Street, kde v moderní betonové budově sídlilo policejní ústředí. Zaparkovala, vystoupila a vtom si všimla, že za ní na ostatním drátu sedí sedm vran šedých. Nepohnuly se dokonce ani poté, co prošla těsně kolem nich. Pírka jim v ostrém ranním vánku povlávala a oči měly černé jako knoflíky.

Vzpomněla si, jak jí jedna jeptiška ze školy Panny Marie Lurdské vyprávěla, že vrány kdysi bývaly bílé. Když ale Noe jednu vypustil ze své archy, aby se poohlédla po souši, nevrátila se. Bůh jí proto pírka obarvil, aby byla černá jako ďábel.

Katie si v automatu na konci chodby koupila kapučíno a vydala se do své kanceláře. Před dveřmi na ni čekal strážmistr Jimmy O'Rourke zahalený oblakem cigaretového kouře.

„Z Reidyho kanceláře nám ráno poslali e-mail. O půl dvanácté doktora vyzvednu na letišti.“

Katie si svlékla přšiplášť a pověsila ho na věšák. Měla na sobě zelené sako se vzorem rybí kosti a černý svetr. „To nemusíte,“ řekla. „Zajedu pro něj sama.“

„Patrick vám na stole nechal seznam pohřešovaných osob. Dockeryho a O'Donovana jsem poslal ven, aby obešli všechny statky okolo toho Meagherovic. A taky jsem se dozvěděl něco, co by vás mohlo zajímat. Včera večer jsem zavolał do kempu v Hollyhillu a jeden člověk kočovnického původu se čirou náhodou zmínil, že se poblíž Corku potloukal Tómas Ó Conaill s pár příbuznými.“

„Ó Conaill? Ten zmetek? Myslela jsem, že je v Donegalu.“

„Taky že byl, i s rodinou, ale minimálně od poloviny srpna už tam nejsou. Na tom nesejde. Najdu ho, ať je kdekoliv.“

„Díky, Jimmy.“

Katie se posadila za stůl, zapsala si do notesu jméno „Tómas Ó Conaill“ a třikrát ho podtrhla. Před dvěma lety Tómasa Ó Conailla zatkla za to, že v Mallow brutálně napadl těhotnou dívku a chystal se ji rozsekát na kusy. Nikdo se proti němu neodvážil vypovídat, dokonce ani napadená dívka ne. Byl to inteligentní a charismatický muž, ale zároveň naprostý psychopat. Právě kvůli němu měla kočovnická etnická skupina neprávem špatnou pověst, protože její hantýrku zvanou „cant“ a sklony k tajnůstkářství zneužíval k tomu, aby svou ilegální činnost skryl před zákonem.

Tómas Ó Conaill. Pokud byl někdo schopen zabít a rozřezat jedenáct lidí, tak právě on.

Usrkla kapučíno, podívala se z okna na nové vícepatrové parkoviště, které stálo za policejní budovou, a zpozorovala, že se na jeho střeše shluklo více než tucet vran.

Vstala, došla k oknu a pozorně si ptáky prohlédla. Nikdy nebyla pověřčivá, i když pod žebříky procházela jen velice nerada. Pohled na vrány na střeše nadzemního parkoviště ji však utvrdil v přesvědčení, že se brzy přihodí cosi zlého.

Opět se posadila. Vedle počítače stála zarámovaná svatební fotografie. Byla na ní ona a Paul. Katie si až teď všimla, že Paul koutkem oka pošilhává do strany. Natáhla ruku, špičkami prstů se fotky dotkla a zašeptala: „Promiň.“

V sedm třicet pět se ozvalo zaťukání na otevřené dveře a do Katiiny kanceláře vstoupil vrchní policejní inspektor Dermot O'Driscoll s topinkou v ruce. Byl to vysoký, robustní muž s bílou kšticí a růžovošedým obličejem, který vypadal jako kus naloženého hovězího. Mezi knoflíky košile bylo vidět Dermotovo vzednuté bílé břicho porostlé chlupy. Svalil se na jednu z Katiiných židlí a spustil: „Tak jak to jde, Kathleen? Uvědomujete si, že se na nás upírá pozornost celého světa?“

„Ano, taky jsem se ráno dívala na zprávy. Ale dokud nebudu mít k dispozici analýzu od doktora Reidyho...“

„Fajn. Já jen že novináři jsou netrpěliví a požadují zvrát ve vyšetřování. Už mi dvakrát volali z Dublinu a ptali se, jak se to vyvíjí.“

Katie měla Dermota ráda a důvěřovala mu. Po jejím nečekaném povýšení na policejní komisařku ji ochotně chránil před zlučovitou kritikou především ze strany kolegů, kteří na tuto pozici nedosáhli. Katie bylo v zásadě jedno, co si o ní lidé od tisku myslí, pokud ovšem nepřekrucovali fakta. Navíc už se nemohla dočkat, až bude mít výsledky pitvy.

Dermotův neutuchající zájem o „vhodnou prezentaci policie“ tudíž nesdílela.

„Jsem si jistá, že to zvládneme, pane,“ řekla. „Máme k dispozici dostatek pracovních sil a potřebné zařízení. Podle mě je ale za tímhle případem víc, než by se na první pohled zdálo. Rozhodně nehodlám dělat unáhlené a skandální závěry, jen abych pobavila média.“

„K čemu jste zatím dospěli?“

Katie otevřela složku, kterou jí poslal policejní detektiv O’Sullivan. „Za posledních deset let se v oblasti severního Corru ztratilo přes čtyři sta padesát lidí, nikdy ale víc než tři naráz — k tomuto případu došlo v roce 1997 poblíž Fermoy. I když v relativně krátkém čase zmizelo jedenáct nebo více osob, nezjistila se mezi nimi žádná souvislost. Léto 1995: z mostu přes řeku Bride nedaleko Bridebridge zmizel pětáctýřicetiletý muž z Waterfordu. Den nato se z karavanu svých rodičů v Shanballymore ztratila třináctiletá dívka anglického původu. Večer toho samého dne se domů ke své rodině nevrátil třiatřicetiletý elektrikář z Castletownroche. Během následujících dvou dní zmizelo dalších osm lidí. Dohromady to dává jedenáct pohřešovaných. Vůbec nic je ale nespojovalo — pohlaví, vzhled, věk, finanční zázemí ani místo, kde byli naposled viděni. Ani jeden z nich nepůsobil před svým zmizením znepokojeně nebo rozrušeně.“

„Nejde o vraždy z pomsty nebo o popravu?“

„To zatím nelze s jistotou říct. Politický motiv zatím nemůžeme potvrdit ani vyvrátit. Liam si půjde popovídat s Eugenem Ó Béarou, ale nic si od toho neslibuju.“

„A co Eamonn Collins?“

„Odpoledne za ním osobně zaskočím.“

„Co myslíte, nemohlo jít o nějakou přírodní pohromu? Třeba o epidemii?“

„Patrick O’Sullivan to prošetřuje — prochází nemocniční a lékařské záznamy z oblasti Mallow, Fermoy a Mitchelstownu. Ale kdyby umřelo jedenáct lidí, musel by si toho přece někdo všimnout. A pak tu samozřejmě máme ty záhadné panenky.“

„Nějaký nápad, co jsou zač?“

„Vůbec žádný. Zdá se, že mohly být součástí nějakého lidového rituálu. Na nic podobného ale zatím nikdo z nás nenarazil.“

„Nějaké další stopy?“

„Jimmy se obrátil na pár svých spojek mezi kočovníky. Vypadá to, že se tu objevil Tómas Ó Conaill.“

„Ó Conaill? Myslím jsem, že ten irský Charles Manson je někde na severu.“

„Třeba s tím nemá nic společného, ale ráda bych si byla jistá. Kromě toho bych ocenila, kdybych měla k ruce aspoň dvacet strážníků, abychom mohli prošetřit i domy v okolí Knocknadeny a pořádně prohledat statek Meagherových.“

„Co mám tedy říct médiím?“

„Že to máme pod kontrolou.“

„To není zrovna vzrušující informace, Katie.“

„Při vši úctě, pane, my tady neprovozujeme cirkus.“

„Ale no tak, Katie. Trochu diplomacie, prosím. Víte stejně dobře jako já, že jim musíte předhodit něco zajímavějšího, pokud si přejete, aby vám pomáhali. Vy sama jste vynikající námět na článek, na to nezapomínejte.“

„O těch panenkách nehodlám nic zveřejňovat. Aspoň dokud nebudeme vědět, co znamenají.“

„Chápu. Co ale zveřejnit hodláte?“

„Řeknu jim, že zkoušíme pár nových tajných metod na určení totožnosti obětí.“

„Fajn, to zní dobře. A o jaké metody jde?“

„Nevím. Právě proto jsou tajné.“

Vrchní policejní inspektor O'Driscoll zavrtěl hlavou. „Jste skvělá detektivka, Katie. Patříte mezi nejlepší policisty, kteří pro mě kdy pracovali. Musíte ale pochopit, že vaše pozice nevyžaduje jenom detektivní schopnosti, nýbrž i trochu taktu, má milá.“

„Pane, až zjistím, kdo těch jedenáct lidí na Meagherově statku rozsekal a zahrabal, budu učiněný milius.“

Porada byla krátká, bezvýsledná a prosycená cigaretovým kouřem. Policisté z technického týmu prezentovali fotografie roztroušených koster, nezdálo se však, že by v rozmístění kostí byla jakákoli logika. S jistotou se dalo tvrdit jedině: těla byla před pohřbením rozebrána na kusy. Vyplývalo to z faktu, že devět stehenních kostí se našlo na dně výkopu, na nich ležely tři hrudní koše a pak hromada holení, lýtkových kostí a lopatek, spolu s lebkami a kostmi prstů z rukou a nohou.

A stehenní kosti musel pochopitelně nejdřív někdo oddělit od zbytku těla, aby je mohl provrtat a pověsit na ně hadrové panenky.

Strážmistr Edmond O'Leary smutně ukázal na zvětšené snímky. „Nelze spolehlivě určit, která stehenní kost patří ke které pánvi, ani která česka patří ke které stehenní kosti. Vlastně vůbec nejde říct, co patří k čemu.“

Liam v zadní části místnosti potichu zabručel: „Pánevní kost patří ke stehenní kosti a stehenní kost patří ke kolennímu kloubu.“

Katie se otočila a rozzlobeně se na něj zamračila, on se ale jen omluvně zašklebil a zamával na ni.

„Dokud patolog nepředloží definitivní zprávu, můžeme s jistotou říct pouze to, že všechny oběti byly ve skladu krmiva na

Meagherově statku pohřbeny ve stejnou dobu. Možná tam ale nezemřely. Nelze vyloučit, že tam někdo jejich ostatky převezl odjinud. Navíc prozatím nemáme důkazy, které by potvrdily, že ti lidé zemřeli nebo byli zavražděni ve stejný den.“

„Našly se nějaké stopy?“ zeptal se Liam.

„Jen Johna Meaghera, jeho matky a několika dělníků.“

„Stopy pneumatik?“

„Pouze Meagherova auta, má land rover. Žádné jiné. Vlastně ještě nákladáku mlékárny Dawn Dairies. A jízdního kola toho mladého pomocníka.“

„Narazili jste na nějaké oblečení nebo boty?“ zeptala se Katie.

„Ne, na nic.“

„Knoflíky, poutka, zipy nebo jakékoli jiné zapínání?“

„Ne, což je dost neobvyklé. Rašelinitá půda je přece vynikající konzervant.“

„Takže šatstvo by mohlo být stopou? Máme se na něj zaměřit?“

„Ano, to by šlo. A samozřejmě hledejte taky šperky. Z rozměrů kostí vyplývá, že šlo o dospělé, a bylo by docela zvláštní, kdyby u sebe ani jeden člověk z jedenáctičlenné skupiny neměl žádný krucifix, hodinky nebo snubní prsten.“

„Pusťte se do toho,“ řekla Katie Edmondu O’Learymu. „Poptejte se hlavně ve zlatnictvích v Corku. Zjistěte, jestli jim někdo nenabídl větší množství snubních prstenů a jiných tretek. Určitě se vyplatí zkusit Gerryho Lenihana na French Church Street. Loni jsme ho dvakrát sebrali za obchodování s kradenými prsteny.“

„Ještě bych chtěl dodat, že ty kosti nejspíš patří mladým ženám. Pokud ale doktor Reidy dojde se svými znalostmi k jinému závěru, pochopitelně se jeho názoru podvolím.“

V tu chvíli vstoupila do zasedací místnosti policistka Maureen Dennehyová a podala Katie vzkaz. Stálo na něm: „Eamonn Collins: Dan Lowery’s, půl třetí odpoledne.“

„Děkuju, Maureen.“

„Mimoходом, volal vám manžel. Prý možná pojede večer do Limericku, nemáte na něj čekat.“

„Fajn,“ přikývla Katie a pomyslela si: Sakra, do čeho se to Paul zase pustil?

6

Katie zrovna hovořila s členem letištní ochranky, když do haly automatickými dveřmi vešel doktor Owen Reidy a netrpělivě odstrčil dvě malé děti, které mu stály v cestě. Měl na sobě hnědý balonový plášť, jenž byl v pase příliš utažený, a měkký plstěný klobouk s širokou krepou.

„V Dublinu jsme museli dvacet minut čekat na ranveji,“ zabručel a vrazil Katie do ruky lékařskou brašnu a napěchovaný kufr. „Co si myslíš? Že máme času nazbyt a můžeme jím plýtvat kvůli turistům z Floridy? Měli je nechat kroužit nad letištěm, až by jim došlo palivo, havarovali by a uhořeli.“

Doktor Reidy měl široký obličej posetý jaterními skvrnami, huňaté zrzavé obočí a za všech okolností nosil motýlka s obrovskými puntíky. Když byl Charlie Haughey ještě ministerským předsedou, Reidy s ním úzce spolupracoval. Deník *Irish Examiner* dokonce prohlásil, že se Reidy spolu s dalšími muži účastnil orgií v dublinském hotelu Grafton, což však doktor rezolutně popřel. Bez ohledu na to, jaká byla pravda, představoval Reidy pozůstatek poloviny osmdesátých let, kdy irská ekonomika zažívala obrovský rozmach a někteří lidé si díky různým dohodám a daňovým úlevám přišli na slušné jmění. Takže doktor Reidy dosud předpokládal, že se k němu ostatní budou chovat jako k vyvolenému.

„Jsem ráda, že se vám daří, doktore Reidy,“ řekla Katie, když vyšli z letištní haly na sluncem zalité parkoviště.

„Pche! Chtěl jsem strávit dva dny hraním golfu v Killarney, ne přebíráním kostí v Corku.“

„Zatím jsme exhumovali jedenáct lebek, což ukazuje na jedenáct obětí. Objevili jsme i spoustu dalších kostí.“

„No, aspoň že vaši lidi umějí počítat. To se mi vážně ulevilo.“

„Nikdo zatím není podezřelý. Velice záleží na tom, abychom zjistili, kdy a jak oběti zemřely.“

„Takže jako obvykle spoléháte, že ten případ vyřeším za vás.“

„Jste vynikající patolog, doktore Reidy.“

„A vy, komisařko, byste měla být doma a hledět si dětí.“

Seděli v policejním autě s řidičem a sjížděli z kopce do centra Corku. Katie se dívala z okna. Existovalo tolik způsobů, jak na doktorovu poznámku reagovat. Mohla s ním mluvit přezíravě, být zahořklá nebo mu povědět, jak šla toho mrazivého lednového rána Seamuse nakrmit a našla ho mrtvého.

Místo toho jen prohodila: „Rezervovali jsme vám stejný pokoj jako obvykle. Opět v Arbutus Lodge. Musím vás ale varovat: od doby, kdy jste tam bydlel naposledy, změnili majitele a jídlo už není, co bývalo.“

„Já to risknu, komisařko.“

Dorazili do města a Katie vystoupila na Anglesea Street. Místo rozloučení doktor Reidy řekl: „Jakmile to půjde, dám vám vědět, na co jsem přišel. Toho golfu se vážně vzdát nehodlám.“

Katie za sebou beze slova zavřela dveře a sledovala, jak odjíždějící auto nadskakuje na výmolech. Přešla přes ulici a se sklopenou hlavou vstoupila do budovy policejního ústředí. Uvnitř potkala Maureen Dennehyovou, která jí řekla: „Hledal vás vrchní inspektor O’Driscoll, paní komisařko.“ Katie k ní však ani nevzhlédla.

Vešla do hospody Dan Lowery’s na MacCurtain Street, kde na ni už čekal Eamonn „Lišák“ Collins. Byl to malý podnik, jehož

zdi byly do posledního místečka obložené lahvemi, zrcadly s reklamou na černé pivo Murphy's, nejrůznějšími suvenýry a vázami se suchými květinami. Eamonn Collins tam chodil, protože se mu zamlouvalo, že mají hospodu v oblíbě členové divadelního souboru (hned ve vedlejším vchodu sídlilo divadlo Everyman), ale především měl rád tamní tmavé vitrážové okno, které původně pocházelo z kostela v Killarney a díky němuž nebylo do hospody z ulice vidět.

Collins seděl v malé zadní místnosti, odkud dobře viděl na hlavní vchod i na schodiště vedoucí k toaletám. Naproti němu seděl velký zamlklý muž s namodralou vyholenou hlavou, odstávajícíma ušima a vytetovanou krajtou, která se mu táhla až nad límec mikiny. Collins byl oproti němu štíhlý a upravený. Měl rezavé, pečlivě učesané vlasy, kvůli nimž si vysloužil svou přezdívku a které už vepředu začínaly bělat. Na sobě měl dokonale padnoucí dvouřadový oblek ze žíhaného šedého tvídu, černou vestu a zářivě vyleštěné černé oxfordky.

Katie si sedla naproti němu a záměrně mu zakryla výhled na vchodové dveře.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Collins. Zdvořilostní fráze už mezi nimi nebyly potřeba. Jeho oči jí připomínaly dva šedé kameny na zimní pláži.

„Sklenice vody mi bude bohatě stačit.“

„Jerry,“ prohodil Collins a onen velký tichý muž vstal a odešel k baru.

„Poslední dobou se zrovna nepřepínáte,“ řekla Katie. „Pět dní ve Sligu na rybách, dva týdny na golfu v Jižní Karolíně...“

„Těší mě, že se vám po mně stýská.“

„Asi jako po žlutence typu A.“

„Vy jste světlo mého života, komisařko. Ale kdyby se vám zachtělo osvojit si přístup ‚žij a nech žít‘, rozhodně bych to ocenil.“

„Nemyslím si, že obchod s drogami má s variantou ‚nechat žít‘ mnoho společného, vy ano?“

Collins pokrčil rameny. „Já vždycky říkám, že nekalé činnosti by se neměly svěřovat do špatných rukou; svět zločinu musí zůstat čistý.“

„Takže k tomu na Meagherově statku došlo? Někdo se chtěl ujistit, že svět zločinu zůstane čistý?“

„Nerad to říkám, ale nemám nejmenší ponětí, co se na tom statku stalo. Posledních pár měsíců je tady v Corku božský klid. Právě proto jsem si vyrazil na tu dvoutýdenní dovolenou. S jistotou vám můžu potvrdit jenom jedno: v tomhle prsty nemám; já ani nikdo, koho znám.“

Collins byl jediný člověk z Katiina okolí, který při řeči zdůrazňoval středníky — pokaždé vystrčil špičku jazyka a vydal tichý zvuk, který zněl jako klapnutí. Katie tohle puntičkářství odjakživa považovala za jeho nejvíc zneklidňující vlastnost. Provozoval jeden z největších drogových kartelů ve městě a byl osobně zodpovědný za brutální vraždy nejméně pěti lidí, a přesto nosil oblečení šité na míru v nejlepších dublinských krejčovstvích a každou chvíli citoval Yeatse a Moorea.

V Corku nebylo mnoho zločinců, z nichž by Katie přebíhal mráz po zádech, ale „Lišák“ Collins mezi ně každopádně patřil.

„Jedla jste vůbec něco?“ zeptal se jí. „Je mi jasné, že vy detektivové máte kolikrát moc práce, než abyste se pořádně najedli, a tady dělají vážně vynikající hovězí sendviče. Nebo kinaleskou rybí polévku.“

„Už jsem obědvala, děkuju,“ zalhalo Katie. „Potřebuju, abyste mi prozradil, kdo za uplynulých šest měsíců z města zmizel. Jedenáct těl, to je hodně lidí. Jsem si jistá, že pokud jde o těla vašich, budete celý žhavý se pomstít. A pokud to vaši nebyli,

budete úplně stejně žhavý postarat se o to, aby vaši konkurenti dostali, co si zaslouží.“

„Ale co když jsem za to zodpovědný já?“ podotkl Collins. „To bych vám přece nic neprozradil, no ne?“

„Nemyslím si, že jste to byl vy. Jste daleko okázalejší. Když si s někým vyřizujete účty, chcete, aby o tom věděl celý svět. Jako tehdy, když jste uprostřed Patrick Street zapálil Jackyho O'Malleyho.“

Collins se málem neubráníl úsměvu. Ustrkl whisky značky Power's a přes okraj sklenky upřel na Katie chladný pohled. „Víte, co mi to připomíná? Prácičku jisté menšiny. Pár jejich rodin proti sobě v minulosti vedlo vendetu, takže být vámi, šel bych si popovídat s někým od kočovníků.“

„Tómas Ó Conaill?“

„To by mě vůbec nepřekvapilo. Odjakživa to byl divoký parchant s hlavou plnou nesmyslů.“

Zavládl dlouhé ticho. V přední části hospody křičel nějaký podnikatel do mobilu: „Jo, byl. Jo, budu. Jo, jsem.“ Po chvíli se Collins naklonil a špičkou upraveného prstu cosi nakreslil na lakovanou desku stolu.

„Myslím ten způsob, jakým to provedli. Ty pomíchané kosti. Tohle ti pobudové dělají, aby člověk nemohl přijít do nebe. Pokud nevíte, kde máte nohy, jak máte projít bránou nebeskou?“

Katie odvětila: „Netušila jsem, že jste odborník na irské pověry.“

„Zajímá mě všechno, co se týká štěstí.“

„Takže mi dáte vědět, pokud zjistíte, koho štěstí opustilo na Meagherově statku?“

„Samozřejmě že dám. Spolupracovat s policií je odjakživa moje strategie.“

„Slibuju vám, Eamonne, že jednoho dne vás rozdrtím.“

Collins se na ni usmál. „Rozbij tu vázu, chceš-li, rozdrť ji na prach... ale vůně růží ani pak neopustí tvůj práh,“ ocitoval Thomase Moorea.

Katie z podniku odešla, aniž by se rozloučila. Collinsův tichý společník s vyholenou hlavou ji doprovodil k východu a otevřel jí dveře.

7

Doktor Reidy zavolal Katie v úterý v 11.25 z fakultní nemocnice: „Pitevní zprávu dopíšu až o víkendu, komisařko, ale myslím, že byste se tu i přesto měla zastavit. Mám pár předběžných závěrů, které vás překvapí.“

„Překvapí? Jak to?“ zeptala se Katie, ale doktor mezitím zavěsil.

Liam ji zavezl do nemocnice. Bylo zataženo, sucho a poměrně teplo. Přes město se od západu přeléval zdánlivě nekonečný nízký mrak. Byl to takový ten den, kdy si člověk snadno dokáže představit, že slunce do smrti neuvidí.

Katie na sobě dnes neměla pršiplášť, vzala si pouze tmavě fialový vlněný kostýmek s červenými puntíky a krémový svetr s rolákem. Liam si oblékl svou novou bundu z černé kůže.

Řekl: „Podle mě o tom nemůže být pochyb: ať už se na to díváte jakkoliv, Michael Meagher prostě musel vědět, že ta těla pod skladem jsou. Jasně, paní Meagherová manželovy styky s republikány zlehčuje, je ale docela dobře možné, že jí vůbec neříkal, co dělá.“

„Eugene Ó Béara přece popřel, že by o tom cokoli věděl, ne?“

„Jo, popřel, ale to můžeme jen těžko považovat za překvapení roku.“

Zaparkovali před nemocnicí. Katie vešla dvojími automatickými dveřmi do nemocniční budovy a Liam ji následoval. Na konci chodby seděl v kolečkovém křesle starý muž v kostkovaném županu a zamračeně na příchozí pohlížel zpoza brýlí, které byly tak špinavé, že přes ně snad ani nemohl vidět.

Vypadal jako dvojče Samuela Becketta a asi by i souhlasil s jeho výrokem z *Čekání na Godota*: „Chcípl tu pes. Nikdo nikdy nepříjde, nikdo nikdy neodejde. Cvrkot jak v márnici!“

Vstoupili do patologické laboratoře, kde stál doktor Reidy navlečený do zelené umělohmotné zástěry. V šedém světle, které dovnitř dopadalo střešním oknem, vypadal, jako by měl kolem hlavy svatozář. V místnosti bylo ve dvou řadách rozestaveno jedenáct stolů zahalených tmavě zelenými prostěradly a na každém z nich ležely kosti opatřené papírovými štítky. Katie si při pohledu na pozůstatky pomyslela, že působí mnohem křehčeji a opuštěněji, než když je na statku Meagherových uviděla poprvé — teď připomínaly rodinu vyzáblých sirotků. Zmocnily se jí pocity bezmoci a smutku, protože už bylo příliš pozdě na to, aby ty, kterým kosti patřily, zachránila.

S kostmi opatrně manipulovali tři laboratorní asistenti. Snažili se je umístit do původní polohy a svůj pokrok zaznamenávali na nástěnnou tabuli s nákresy jedenácti koster.

Doktor Reidy se vysmrkal do velkého bílého kapesníku. „Podařilo se nám identifikovat většinu dílčích částí těch nebožáček — a ano, všechno to byly ženy nejrůznějšího věku. Brzy vám dodám seznam chybějících kostí, abyste mohla svoje lidi poslat zpátky na statek, ať se to tam laskavě obtěžují prohledat o něco pečlivěji než minule. K seznamu přiložím náčrtky jednotlivých kostí. Nenalhávám si, že by vaši podřízení dovedli rozeznat kost lebeční od kosti patní.“

„Čímž chcete říct, že naše metody podle vás nemají hlavu ani patu,“ poznamenala Katie suše.

„Správně, komisařko. Vy jste mi ale expert přes anatomii!“

Katie obešla nejbližší stůl k místu, kde opuštěně ležela lidská lebka, pod kterou byly vyskládány ostatní kosti. „Říkal jste, že pro mě máte překvapení, doktore.“

„Přesně tak. A určitě vás potěší, že nejde o nepříjemné pře-kvapení. Podrobil jsem ty kosti několika předběžným testům a můžu vám s naprostou jistotou zaručit, že žádná z těch dam neumřela za vašeho života... vlastně ani za mého. Takže na ope-raci Stopa můžeme klidně zapomenout. Morek všech kostí je poškozený, přesto předpokládám, že se mi povede získat použí-telnou DNA. Pár kosterních vzorků jsem poslal do Dublinu kvůli racemizaci aminokyselin, a až výsledky dorazí, měl bych znát dobu úmrtí mnohem přesněji. Bezpochyby se vám ale uleví, že pravděpodobně nehledáte vraha, který by byl stále naživu.“

„Jste si jistý, že byly zavražděny?“

„Tak na devadesát devět procent. Svědčí pro to samozřej-mě ty proděravěné stehenní kosti, ke kterým byly připevněny hadrové panenky, ale navíc i zjištění, že do obou očních důlků každé oběti byl vtlačen úzký předmět podobný majzlíku. Všech-ny ženy rozřezali, nedokážu ale určit, jestli k tomu došlo před smrtí, nebo až po ní. A pak je tu ještě jedna velmi zajímavá věc.“

„A to?“

Doktor Reidy zvedl ze stolu holenní kost a podal ji Katie, aby si ji mohla prohlédnout zblízka. „Co vy na to?“

„Holeň.“

„Jistěže je to holeň, komisařko, teď ale zkuste na chvíli dě-lat svou práci a všimněte si, co je na té holenní kosti pozoru-hodného.“

Katie si ji prohlédla ze všech stran. „Nevím. Co hledám?“

Doktor Reidy namířil rozechvělý, nikotinem zbarvený ukazováček na řádku úhlopříčných škrábanců, které se táhly po celé délce kosti. „Tyhle rýhy,“ řekl. „Zdá se, že jsou od ve-lice ostrého nože s krátkou čepelí, jaký řezníci používají na čištění žeber.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že se ta těla nerozložila přirozenou cestou. Před pohřbením byla kompletně zbavena masa.“

Katie se beze slova rozhlédla po laboratoři plné hromádek slonovinově zbarvených lidských pozůstatků. Bylo na nich cosi nesmírně tragického. Neznámé, nepohřbené, neoplakávané ženy. A jenom bůh ví, co všechno musely před smrtí vytrpět.

Liam si posadil brýle na temeno hlavy, aby se na ostatky mohl podívat zblízka. „Co se snažíte naznačit, doktore? Proč by jim někdo seškraboval maso z kostí?“

Doktor Reidy chvíli zápolil se svou umělohmotnou zástěrou, poté našel kapesník a hlasitě se vysmrkal. „Kanibalismus?“ prohodil.

„Kanibalismus? Ježíšikriste, copak jsme na Fidži?“

„Pouze vám sděluji soudní nález, inspektore Fennessy, a z něj vyplývá nejenom fakt, že ke stehenním kostem obětí byly připevněny malé látkové figurky, což je každému na první pohled jasné, ale i že ze všech kostí bylo oškrábáno maso. A to se značnou péčí a námahou, jako kdyby to mělo sloužit nějakému konkrétnímu rituálu, jehož součástí mohl být právě kanibalismus.“

Katie řekla: „Můžete aspoň přibližně stanovit, jak jsou ty kostry staré?“

„Z provedených testů — které, jak jsem už říkal, nejsou v žádném případě průkazné — vyplývá, že ty kosti ležely pod skladem Meagherových přibližně osmdesát let, pravděpodobně i déle — tedy dávno před tím, než ten pozemek koupil dědeček Johna Meaghera a než pak statek přešel do vlastnictví Michaela Meaghera.“

„A co ty panenky?“

„Jsou vyrobené ze lnu, zauzlovaného a smotaného jako pohřební obvazy mumii. Ty šroubky, hřebíky a háčky jsou z větší části ručně vyrobené a já se domnívám, že se nám je s největší

pravděpodobností podaří přesně datovat. Míra jejich koroze nade vši pochybnost odpovídá teorii, že těla byla v zemi nejmíň tři čtvrtě století, nejspíš déle.“

Katie se zeptala: „Narazil jste už někdy na podobná úmrtí?“

Doktor Reidy zavrtěl hlavou. „Nikdy. Jak říkám — na tom, co se těm ženám přihodilo, je zcela jasně cosi rituálního, ale co konkrétně, to netuším. Takhle očištěné kosti jsem v životě neviděl, ani podobné panenky ne. A to do soudní medicíny fušuju už devětadvacet let.“

„Takže co podnikneme teď?“

„To vážně nevím, má milá. Já si pojedu do Killarney zahrát golf a vy se nejspíš pokusíte zjistit, jací lidi takhle výstřední zločin spáchali a proč.“

Katie chvilku postávala těsně vedle něj a prohlížela si všech jedenáct lebek: pokřivených, bez čelistí, rozšklebených. Pak řekla jenom: „Děkuju vám.“

„Nemáte vůbec zač,“ odpověděl doktor Reidy nezvykle vlídně a položil jí ruku na rameno. „Život je vždycky zajímavější, když člověk narazí na něco nového, i když se mu z toho malinko zvedá žaludek.“

Odpoledne uspořádala Katie v budově ústředí na Anglesea Street tiskovou konferenci. Konferenční místnost ozařovaly televizní světlomety a horečné blikání blesků. Katie si přidržela ruku před obličejem a zaclonila si oči.

„Z prvotního soudního ohledání vyplývá, že nalezené kosti byly pohřbeny před osmdesáti lety. Přesné datum budeme znát, až z Dublinu obdržíme víc informací. Zdá se ale, že se může jednat o oběti jakéhosi rituálního masakru.“

„Keltského rituálu?“ zeptal se Dermot Murphy z deníku *Irish Examiner* a zvedl při tom propisku.

„To ještě nevíme, oslovíme ale několik expertů na irskou mytologii, abychom zjistili, zda ta úmrtí nemají nějaký náboženský nebo historický precedent.“

„Říkala jste, že kosti byly očištěny řeznickým nožem. Mohlo by se jednat o kanibalismus? Nebo snad na nějakém statku krmili dobytek lidským masem? Kdysi jsem o tom četl jednu hororovou povídku.“

„Tohle není žádná povídka, Dermote, tohle je realita.“

„Co tedy můžeme napsat, aniž by to vypadalo, že se pokoušíme vyvolat senzaci?“

„Prostě veřejnosti oznamte, že policie ochotně přijme veškerou kvalifikovanou pomoc, která se jí nabídne. A taky že žádáme všechny, kdo vědí o podobných úmrtích, aby se přihlásili a o dané informace se s námi podělili bez ohledu na to, jak bezvýznamné jim třeba připadají. Jedná se o obtížný a velmi neobvyklý případ, můžete mi ale věřit, že v jeho objasňování děláme pokroky.“

„Má smysl pokračovat ve vyšetřování s nasazením všech policejních sil?“ zeptal se Gerry O’Ryan z deníku *Irish Times*. „Vrah je touhle dobou už pravděpodobně dávno mrtvý, nebo ne?“

„Vyšetřování prozatím není uzavřené,“ prohlásila Katie. „Zítřka ráno si promluvíím s vrchním policejním inspektorem O’Driscollem a společně rozhodneme, co dál. Přirozeně nechceme mrhat penězi daňových poplatníků na případ, jehož vyšetřování by nevedlo k uspokojivému výsledku.“

Tisková konference skončila, reflektory zhasly a místnost zaplavilo příšeří. Katie si krátce popovídala s Jimem McReadym z *RTÉ News* a zamířila zpátky do kanceláře.

V půli cesty za sebou zaslechla cinkot drobných. Někdo se ji pokoušel dohnat. „Komisařko!“ ozval se jakýsi hlas. Patřil Hughovi McGarveymu, novináři na volné noze z Limericku.

Byl to vyhublý muž, který kvůli svému svrasklému krku a zahnutému nosu vypadal jako strašák do pole. „Vy jste to s tímhle případem pěkně skoulela, komisařko!“

„Dělám všechno, co je v mých silách.“

„Bylo by ode mě nezdvořilé zeptat se, s kým to koulí váš manžel?“

„Cože?“ vyhrkla Katie zmateně.

„Váš manžel, Paul. Ve čtvrtek večer jsem si s pár kamarády zašel na skleničku do hotelu Sarsfield v Limericku a koho tam nevidím? Vašeho manžela, jak nastupuje do výtahu s jakousi tmavovláskou v krátkých modrých šatech. Pěkná kočka, velice temperamentní. A jak se k sobě měli!“

Katie se zničehonic nemohla nadechnout, jako by ji někdo udeřil do břicha.

Hugh McGarvey dodal: „V seznamu hostů jsem ten večer žádného Paula Maguire nenašel, ale to se koneckonců dalo čekat, ne?“

„Chybná identifikace,“ prohlásila Katie. „Na to byste si měl dát pozor, Hughu. Ukazovat na nesprávné lidi, to už nejednoho dostalo do potíží.“

„Bez obav, jsem si jistý, že to byl on.“

„To není možné. Vždyť ani nebyl ubytovaný v Sarsfieldu.“

„Jen si ověřuju fakta, komisařko. No řekněte, to by byl článek, kdyby to byla pravda, co?“

„Poslouchejte,“ řekla Katie. „Pozvali jsme vás sem na tiskovou konferenci o zločinu, který je závažný, i když byl spáchán před víc než osmdesáti lety. To je námět na článek, ne já.“

„Vy budete vždycky námět na článek. Aspoň do doby, kdy hodnost policejní komisařky získá i jiná ženská.“

„Smrdí vám z pusy,“ prohlásila Katie.

„V Limericku k ničemu nedošlo, Katie,“ řekl Paul. „Snažil jsem se s Jerryem O’Connellem dohodnout na koupi stavebního materiálu, nic víc. Něco málo jsme zakousli, dali jsme si pár skleniček a pak jsem šel do postele. Sám.“

„Ubytoval ses ale v Sarsfieldu, že jo? Mně jsi tvrdil, že budeš v hotelu Dwyer’s.“

„Měl jsem v plánu přespat ve Dwyer’s, jenže neměli volný pokoj.“

„Ve Dwyer’s že neměli volný pokoj? Ve Dwyer’s? V polovině týdne?“

„Proboha, Katie. Mimo tenhle dům jsi možná komisařka, ale tady jsi moje žena. V životě by mě nenapadlo, že mě budeš podrobovat křížovému výsledku kvůli nějakému mizernému reportérovi, který se zasníl a měl dojem, že mě zahlídl s fiktivní ženskou.“

„No dobrá,“ řekla Katie. „Promiň. Máš pravdu.“

„Takhle to je pořád. Vždycky si kvůli tobě připadám provinile, i když jsem vůbec nic neprovedl.“

„Vždyť jsem se omluvila.“

„Krucinál,“ zvolal Paul. „Tak já tě miluju a ty se mi takhle odvděčíš.“

Katie nevěděla, zda jeho ujišťování věřit, nebo ne. Kdyby byl podezřelý a ona ho vyslýchala, ani na vteřinu by mu tu historku nespokla. Pochopitelně by mohla do hotelu Dwyer’s zavolat a ověřit si, jestli Paul mluví pravdu, mohla by se zeptat i manažera hotelu Sarsfield. Ale k čemu by to bylo? Paul byl její manžel a ona mu musela věřit — nejen proto, že si za něj připadala zodpovědná, nejen z loajálnosti, ale taky proto, že nebyla připravena čelit druhé variantě. Nechtěla řešit, které céděčko je její a které jeho. Nechtěla prodat dům, protože v něm byl dětský pokoj a toho by se vzdát nedokázala.

Nemoct do něj už nikdy vstoupit, zavřít oči a představovat si, že stále cítí tu miminkovskou vůni zásypu a slyší to namáhavé pisklavé oddechování... to bylo v tu chvíli víc, než by Katie dovedla snést.

Paul polkl doušek whisky a řekl: „Hugh McGarvey kalí vodu, to je celé. Je to hrozný šmejď. Nejspíš ho ještě pořád štve, že sis stěžovala kvůli těm hovadinám, co napsal o policejních přesčasech.“

„Zapomeň na to, Paule. Spletl se, nic víc.“

„S Jerrym jsme dohromady vypili celou lahev whisky. Byl jsem tak zlitej, že bych nikoho sbalit nedokázal, ani kdybych chtěl.“

„Řekla jsem, ať to necháš být.“

Sedl si vedle ní na růžově čalouněné sofa a pohladil ji po tváři. „Miluju jenom jednu ženu na světě, Katie, a to tebe.“

„Co se s tebou děje, Paule? Proč se mi nesvěříš?“

„Nic se se mnou neděje, Katie. Akorát se snažím najít pevnou půdu pod nohama. Copak mi nemůžeš dát šanci, proboha živýho?“

„Vždycky ti dávám šanci. Kam se ale podělo štěstí, Paule?“

Chystal se odpovědět, když vtom zazvonil telefon. Katie zvedla sluchátko. Volal Liam a znělo to, jako by stál poblíž rušné křižovatky.

„Brnknul mi Eugene Ó Béara. Tvrdil, že by si s námi někdo rád popovídal. V neděli ve tři hodiny, v Blackpoolu.“

„Fajn. Nenaznačil, oč běží?“

„Ne, je to děsný tajnůstkář.“

Katie položila sluchátko a otočila se k Paulovi, ale v jeho obličejí se nezračilo nic než nepochopení. Tolik si přála, aby jí dodal trochu naděje. Toužila, aby jí řekl, že se mu konečně

vrátilo sebevědomí a že se všechno změní. Jenže on si znovu usrkl whisky, zatahal Četníka za uši a prohodil: „Tohle se ti líbí, vid', hochu? Tohle se ti líbí.“

8

Asfaltově šedá obloha potemněla a o silnici začaly pleskat obrovské kapky deště. Dva stavbaři ji cestou do Blarney vysadili na mostě u restaurace Angler's Rest, zamávali jí, zatroubili na klakson a zamířili na západ směrem k Dripsey. Přešla přes cestu, stoupla si ke krajnici a zvedla ruku se vztyčeným palcem.

Do jejích dlouhých blondatých vlasů uvolněných zpod pletené vlněné čapky se opřel vánek. Byla to vysoká, urostlá dívka s medově zbarvenou pleť opálenou kalifornským sluncem. Na sobě měla námořnický modrou větrovku, džíny, turistické boty značky Timberland a na zádech batoh.

Stopování v Irsku pro ni byla učiněná pohádka. Tenhle výlet si plánovala přes osmnáct měsíců. Kolik hodin jen proseďela na verandě rodinného domu v Santa Barbaře a probírala se snímky mlhou zahalených hor, kamenitých pláží a malebných hospod se stojany na jízdní kola a s průčelími natřenými malinovou červení. Většina těch fotografií pro ni v uplynulých dnech ožila: prošla se po kamenech na turistickém okruhu Ring of Kerry, odkud byl krásný výhled na bledě tyrkysové moře, podupávala si do rytmu keltské hudby v maličkých barech a potulovala se po březích řek Shannon a Lee, po kolena zabořená do vlhké zelené trávy.

Teď mířila na severozápad od města Cork k Blarneyskému hradu, aby tam udělala to, co musejí podniknout všichni svědomití turisté, a sice políbila Blarneyský kámen.

Stopovala pouhých pět minut, když u krajnice zastavil černý mercedes. Řidič nechal motor nastartovaný a čekal na ni.

Střecha mercedesu byla pečlivě vyleštěná, jeho boky a kufr však pokrýval hustý nános bahna. Přeběhla k autu a otevřela dveře.

„Dobrý den, jedete přes Blarney?“

„Blarney?“ řekl řidič. „Zavezu vás, kamkoli si poručíte.“

„Mně stačí do Blarney.“

„Pak tedy jedeme tam.“

Usadila se na sedadle spolujezdce. Vnitřek auta byl zcela bez poskvrnky a voněl kůží. „Nebudete mít kvůli mně delší cestu?“ zeptala se a hodila batoh na zadní sedadlo.

„Jistěže ne. Já jsem cesta.“

Plynule se rozjeli směrem k městu Blarney. Ačkoli ještě nebyly ani tři hodiny odpoledne, venku se natolik setmělo, že řidič musel zapnout světla. Kolem nebyla žádná jiná auta a silnici po obou stranách lemoval zšeřelý les.

„Jste Američanka,“ poznamenal muž.

„Ano, ale mám irské předky. Jmenuju se Fiona Kellyová. Jsem z Kalifornie, ze Santa Barbary. Otec mého pradědečka se narodil v Corku a v roce 1886 emigroval do New Yorku.“

„Takže jste sem přijela objevit své kořeny?“

„Odkáživa jsem si přála to udělat. Vlastně ani nevím proč. Moji rodiče tady nikdy nebyli. Ale já jsem se dívala před dvěma nebo třemi lety na jeden vzdělávací pořad o Irsku, a jakmile jsem uviděla ty krásné hory, ty úžasné zelené louky...“

„Ach, ano. Říká se, že pokud člověk pochází z Irsku, musí svá poslední slova vyřknout jedině v Irsku. In articulo vel periculo mortis. To jste věděla, že když umíráte, může vaši prosbu o rozhrěšení vyslyšet jakýkoli kněz? Je jedno, jestli je to zvrhlík, odpadlík od víry nebo jestli jste třeba spáchala těžký hřích, který by obvykle směl odpustit pouze někdo, kdo je v církevní hierarchii výše postavený.“

„No páni! Vy se teda vyznáte. Jste kněz?“

„Nejsem,“ usmál se. „Ale ano, vyznám se, jak říkáte.“

Prudce se rozpřeslo. Řidič zpomalil, ale stěrače i přesto musely plnou rychlostí kmitat ze strany na stranu. Fiona téměř neviděla na cestu.

„Neměli bychom zastavit?“ prohodila nervózně.

„Kdepak, to zvládneme. Už tam skoro jsme.“

Zamžourala ven přes čelní sklo, ale ceduli s nápisem „Blarney“ nikde nezahlédla.

„Musím políbit Blarneyský kámen. Táta mi nedovolil odletět, dokud jsem mu to neslíbila.“

„Pochopitelně. Každý, kdo do Corku přijede, musí políbit Blarneyský kámen. Pak získá dar výmluvnosti.“

Po čase déšť konečně trochu polevil. Řidič vypnul stěrače a zpoza mraků neočekávaně vyplulo bledě zlaté slunce. Muž podotkl: „Říká se, že v Irsku nemáme žádné podnebí, jenom počasí.“

Ostře zahnul doleva na strmou blátivou cestu označenou cedulí s nápisem „Sheehanova lesní školka“. Silnice se stále více zužovala, až Fiona nakonec řekla: „Tudy se nejede do Blarney, že ne?“

„Objížďka, nic jiného. Hned tam budeme.“

„Ne, radši ne. Zastavte prosím, hned teď. Chci si vystoupit.“

„Neblázněte. Odsud je to do Blarney necelý kilometr.“

„V tom případě to dojdu pěšky. Chci ven.“

„Prosím vás, snad se nebojíte?“

„Nebojím, ale chci ven. Už neprší a já zvládnu zbytek dojít sama.“

„Hm,“ řekl řidič a šlápl na plyn. Mercedes vyrazil kupředu a jeho zadní pneumatiky se na blátivé cestičce smekly.

„Okamžitě zastavte!“ dožadovala se Fiona. „Chci si vystoupit!“